

28.3. 2021

*„ Kdo vystoupí na Hospodinovu horu? A kdo stanout smí na jeho svatém místě?
Ten, kdo má čisté ruce a srdce ryzí“ Ž 24*

Bože,

Stojíme společně před tebou a děkujeme, že budoucnost s Tebou má smysl. A tak díky tobě smíme dál žít, těšit se z poznaného a svěřeného, z lidí okolo sebe. Přes to pachtění, smutky, konce a šmodrchance, které život ještě bude obnášet. Dnešní neděli si připomínáme příjezd Tvého Syna do Jeruzaléma, tentokrát ještě s vítáním a palmovými ratolestmi. Za nějaký den tomu bude jinak. Do žádných slov nedokážeme vměstnat, co tahle Tvá oběť znamená. Do světa se vlomila opravdu nová skutečnost, tak jako ještě nikdy, a žije dál a usíná, klíčí a zase znovu povstává, tak jako naše Naděje. Oběť a síla v bezmocnosti. Děkujeme nevýslovně!

Text: Mat 21,1-16

Ježíš a Jeruzalém. Ježíš a město, kde je chrám, kde se zjevuje Boží jméno. S tímto městem je Ježíš propojen, do něho přichází, tam má završit svoje dílo.

Několik věcí je v příběhu o Ježíšově vjezdu do Jeruzaléma vyloženě nápadných, máme si jich všimnout.

1. Nejprve - nápadné je, jak zde Ježíš jedná s autoritou. Říká učedníkům: „Jděte do vesnice, která je před vámi, naleznete přivázanou oslici a s ní i oslátko... Odvažte je, přiveďte ke mně... a kdyby někdo něco říkal, povězte: Pán je potřebuje.“ S autoritou bude jednat i v chrámu, když vyžene ven obchodníky. A později řekne učedníkům, aby připravili velikonoční večeři.

Ježíš jedná s autoritou. Jako ten, kdo dobře ví, co dělá. . A učedníci ho mají brát vážně, řídit se jeho pokyny. I když ty pokyny jsou zvláštní, jednou si mají někoho vzít osla s odůvodněním: Pán je potřebuje, jinde zase mají přijít k někomu domů a říci mu: Mistr chce mít u tebe velikonoční večeři. Ježíš jedná s autoritou a s asertivitou v pravém slova významu, totiž s jednoznačností, s nematoucí jistotou. A učedníci, my, nemáme být přihrbení a nemáme se ptát: co tomu řeknou druzí, ale prostě máme jej vzít vážně.

2. Vjíždí na oslátku jako král. V Jeruzalémě to vše, cizí vojáci a cizí vláda, neustálé srážky, k tomu ještě je před svátky. Mnozí jdou s Ježíšem, promítají si do něj své představy, čekají, co Ježíš v Jeruzalémě udělá, jak tam chce naplnit svou misi. Stačí naznačit a vřava vypukne.

Jenže Ježíš sedá na osla. Mnozí znali to starozákonní proroctví: rozjášej se, dcerko sionská, hle, tvůj král přichází k tobě, pokořený, jedoucí na oslátku. – Ježíš podle tohoto zaslíbení přijíždí jako král, který se ujímá vlády, a přece ne jako běžný král. Tak by se nikdy žádný vladař neuvedl. Vladaři bývali zobrazováni na koni, ve zbroji. S odstupem. Tak tomu bylo vždycky. Veliké

památníky si nechávali stavět. Čím větší démon, tím větší pomník, ještě podobné pomníky pamatujete. Čísel z nich odstup, chlad, prezírání, arogance. Nepřístupní bývají lidé v moci, moc dělá z lidí nepřístupná monstra.

Takový však ten na oslátku není. Chybí u něho ten odstup, chlad, arogance. Jako král pokorný, pokořený, prý se to dá přeložit jako přístupný. Přístupný král. Je stále bližním, je stále blízko, vše dělá pro to, aby byl každému člověku blízko a ku pomoci. Blízký, nechráněný, tedy i zranitelný. Tento král chce být bližním všech. Proto se hluboko snižuje. Jak jsme o tom četli v prvním čtení. Dobrovolně se ztotožňuje s osudem nejnižších. Jeho pokora spočívá v tom, že je pro všechny dosažitelný.

3. Zástup jej vítá liturgickým, žalmovým zvoláním: Hosana, požehnaný, který přichází ve jménu Páně.... Správně by to měl být sbor chrámových kněží. Toho se však ujímá bezejmenný zástup. Vždyť každý je k tomu určen, provolávat vstříc tomu, který přichází jako záchrana. A nejen lidé, celé stvoření má přivítat svého zachránce, vždyť kameny by musel volat, kdyby lidé mlčeli. A tak zástup předzpěvuje to, co má církve v tomto světě dělat, co je jejím posláním: volat, že spása přichází. Tak křesťané od počátku volali, jak je doloženo v epištolách, aramejsky – maran atha, to znamenalo: Pán přichází. A je to zároveň i prosba: Přijď, Pane. Přicházej, přijď do tohoto bolavého a pochroumaného světa. Věříme, že do něj přicházíš. A když přicházíš, dějí se nové věci.

4. Není divu, že první, co Ježíš po příjezdu udělá je, že vejde do chrámu. Připomene se nám ten vstupní žalm: kdo může vejít sem, na Boží horu – jen ten, kdo má srdce ryzí a ruce čisté. Tento jediný je on, jen o něm se dá říci, že má srdce ryzí a ruce čisté. A my se nestačíme divit, co tam dělá ten tichý a pokorný srdcem. Vyžene kupce z chrámu, vynadá přítomným, že z domu modlitby udělali doupě lupičů. Pelech lotrů.

Co se tady vlastně stalo? Co tak Ježíše rozzlobilo, co tam bylo tak špatně?

Možná, možná, že my sami bychom to chrámové prostředí tenkrát nazvali dnes – živým, fungujícím a úspěšným sborem. Kde všechno frčí, vykazují se aktivity, jsou všechny generace, je spousta setkání během týdne.... Kde my sami poplácáváme u kávy po ramenou, jak jsme otevření. Kde je dokonce šikovně vyřešena otázka financování...

Měli jsme online presbyterní konferenci, kde se řešila budoucnost a vize sborů. Vcelku jsem měl dojem, že nevládně pesimismus, že je odvaha postavit se situaci čelem. A to je dobře.

Přesto je dobré uvědomit si, že není jenom náš pohled, naše vědomí sebe a naše řešení. Existuje manažérský pojem know how, postup „jak na to“, zdá se mi, hledáme. Všiml jsem si, že padaly termíny jako: sebevědomý sbor. Živý

sbor. Otevřený sbor. Zpátky do jeruzalémském chrámu. Nemysleli si oni to samé? Neusilovali oni o to samé? Chceme, aby chválili lidé nás, nebo jde o Boha? Ježíš jedná tak, jak jedná a říká věci dost nepříjemně. A to proto, abychom sebou nechali otrást. Abychom znovu zamířili k tomu, co je podstatné. Modlitba jako opravdové hledání Boha. Opuštění. Abychom nepropadali církevní (které je soběstředné a trapné). Abychom hledali, co je opravdová otevřenost, která nemá nic společného s žoviálností. Abychom viděli ty, kteří jsou potřební. Prostě abychom nebyli jako ten fíkovník, hojně osypaný listím, přitom ale bez ovoce. Tedy jen zdání, samé vnější zdání, ale jinak nic, prázdno.

Četl jsem opět knížku S. Kierkegaard Okamžik. Je to soubor úvah a reakcí na situaci křesťanství v Dánsku, v polovině 19. století. Situace, který by se nám mohla zdát ideální. Celý národ pokřtěn, církev je státní, štědře financována státem. Být křesťanem znamená být průměrně slušným občanem. Být farářem je prestižní povolání, jako být lékařem či právníkem. Křtí se ve velkém, konfirmuje se ve velkém. Ideální situace, mohlo by se zdát. A přece SK bije na poplach, volá k návratu k podstatě křesťanství. Volá pokorně (sám se ani nepovažuje za dobrého křesťana). Volá ale zaníceně: víme, co je podstatou křesťanství? Copak křesťanství neznamena přiznat se ke Kristu, k jeho kříži, nést protivenství, být v menšině? Často varuje před tím, abychom si nedělali blázna z Pána Boha.

Domnívám se, že to je přesně to, s čím Ježíš vystoupil v chrámu. Nedělejte si z Pána Boha blázny. Oproti náboženství, soběstřednému, pyšnému, oproti do sebe uzavřenému, sebejistému systému, byť dokonale fungujícímu – stojí Ježíš Kristu. Zve k víře, zve k milosrdnému Bohu. K víře jakožto cestě, následování, dotazování se a hledání. Cesta otevřená pro všechny. Zvláště pro vyloučené.

Však také po Ježíšově vystoupení v chrámě se tu objeví slepí a chromí a Ježíš je uzdraví. Slepí a chromí tu prostě dříve nemohli být. Byli nábožensky diskvalifikováni, mohli leda tak žebrat před chrámem. Ti teď přicházejí jako první.

A tak co dělal Ježíš vždy, to dělá i nyní. Otevřel Boží náruč pro ty, pro které nebyla šance. Slepí a chromí dříve nemohli do chrámu, nemohli se účastnit obětí. Ježíš však přijímá a hostí všechny, kteří se cítí být Bohem nebo lidmi odmítnuti. Kteří nevidí pro sebe šanci.

Zatímco velekněží se zákoníky reptají, malé děti volají také Hosana, podobně jako zástup. I ony chtějí přivítat krále, zachránce. A nám to chce říci: když zástupy, když malé děti, když celé stvoření, co my? Našemu zpěvu předchází zpěv malých dětí. My se k tomu můžeme přidat. Přidáme se?
Amen.

Prosíme za všechny nemocné, aby poznali, že nemoc není trestem a že je neodloučí od tvé lásky.

Prosíme za všechny zatížené závistí a nenávistí, aby poznali, že Kristus odpouštěl i těm, kdo ho neměli rádi.

Prosíme za opuštěné a bezradné, aby poznali, že koncem tvých cest s lidmi je setkání, soud nad zlem, přemožení hříchu a smíření.

Požehnej, prosíme, všem, kteří mají moc a užívají ji k dobrým věcem. Dávej moudrým tohoto světa sílu v rozhodování.

Prosíme tě o naději pro ty, kteří ji sami nenacházejí. Prosíme tě i za ty, kteří působí zlo; snad i pro ně je u tebe odpuštění.

Žid 12,1a2